

РЕШЕНИЕ

№ 3010

гр. София, 17.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 27.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2744** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител.

Образувано е по жалба от И. В. В. срещу заповед № 2559/01.06.2018 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на И. В. В. за заеманата от него длъжност инспектор по приходите в сектор „Оперативни проверки“, отдел „Оперативни проверки“, дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С..

В жалбата се поддържа, че актът е постановен в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта. Претендират се разноски.

Ответникът – изпълнителният директор на Националната агенция за приходите изразява становище за неоснователност на жалбата, административният акт е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон, при спазване на административно производствените правила за издаването му и в съответствие с целта на закона. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК,

приема за установени следните обстоятелства по делото.

Със заповед № 2559/01.06.2018 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на И. В. В. за заеманата от него длъжност инспектор по приходите в сектор „Оперативни проверки“, отдел „Оперативни проверки“, дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С.. По повод на осъществен съдебен контрол за законосъобразност, с решение № 1661 от 13.03.2019 г., постановено по адм.д. № 7169/2018 г., Административен съд София град е отменил заповед № 2559/01.06.2018 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите. В мотивите си съдът е приел, че не е налице реално съкращаване на длъжността, заемана от държавния служител, съответно не са налице предпоставките по чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител за прекратяване на служебното правоотношение. С решение № 1825/05.02.2020 г., постановено по адм. д. № 7044/2019 г., Върховният административен съд е отменил решение № 1661 от 13.03.2019 г., постановено по адм. д. № 7169/2018 г. на Административен съд София град. В мотивите си този съд е определил като неправилни изводите на първоинстанционния съд, че не е налице реално съкращаване на длъжността на държавния служител. Приел е, че е налице реално съкращаване на длъжността, заемана от държавния служител. Независимо от това обстоятелство, обаче Върховният административен съд е приел, че първоинстанционният съд не е съобразил представеното като доказателство по спора експертно решение № 0483 от заседание 040 от 23.02.2018 г. на ТЕЛК, от което се установява, че И. В. В. страда от заболяване, което е включено в чл. 1 от Наредба № 5 от 20.02.1987 г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от Кодекса на труда. Приел е, че липсата на фактически установявания в тази насока, които да са били направени от първоинстанционния съд предполага отмяна на първоинстанционното решение и връщане на делото на първоинстанционния съд, за решаването му от друг състав на същия съд.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна, обжалваната заповед е издадена в противоречие с материалния закон.

Със заповед № 2559/01.06.2018 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на И. В. В. за заеманата от него длъжност инспектор по приходите в сектор „Оперативни проверки“, отдел „Оперативни проверки“, дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С.. Съгласно чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие при съкращаване на длъжността. Преценката относно наличието на предпоставките по чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител не следва да се прави от тази съдебна инстанция, доколкото този въпрос е разрешен в мотивите на решението на Върховния административен съд. В мотивите си този съд е определил като неправилни изводите на първоинстанционния съд, че не е налице реално съкращаване на длъжността на държавния служител. Приел е, че е налице реално съкращаване на длъжността,

заемана от държавния служител. Въпросът, който следва да се изследва от тази съдебна инстанция е свързан с обстоятелството на приложимост на решение от 9 март 2017 г. по дело С-406/15 на Съда на Европейския съюз, във връзка с чл. 333 от Кодекса на труда.

От събраните по делото доказателства се установява, че по силата на експертно решение 0483 от заседание 040 от 23.02.2018 г. И. В. В. е със 71% трайно намалена работоспособност, с дата на инвалидност 23.02.2018 г., с водеща диагноза хронична исхемична болест на сърцето, общо заболяване АХ, хипертонично сърце, СН 0-1, ИБС двустранна нефролитиаза, хр. калк. пиелонефрит, ЗД-НИЗТ, диабетна полиневропатия, двустранно намаление на слуха, лумбална спондилоза, остеохондроза, двустранна радикулопатия, двустранна кокс и гонартроза, повърхностна варикоза, посттромболофобитен синдром. От събраните по делото доказателства се установява, че посоченото експертно решение е било съобщено на Националната агенция за приходите на 20 март 2018 г. Съгласно чл. 1, ал. 1, т. 1 от Наредба № 5 от 20.02.1987 г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от Кодекса на труда, при частична ликвидация, при съкращение в щата или при спиране на работа за повече от 30 дни, предприятието само след предварително разрешение от съответната окръжна инспекция по охрана на труда може да уволни работници, боледуващи от исхемична болест на сърцето. Съгласно чл. 5 от посочената наредба предприятието отправя до съответната окръжна инспекция по охрана на труда писмено искане за разрешение за всеки определен за уволнение работник, който страда от болестите по чл. 1, ал. 1. Съгласно чл. 333, ал. 1, т. 3 от Кодекса на труда в случаите по чл. 328, ал. 1, т. 2 (съкращаване на щата), 3, 5, 8, 11 и чл. 333, ал. 2, т. 6, работодателят може да уволни с предварително разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай, работник или служител, боледуващ от болест, определена в наредба на министъра на здравеопазването. В процесния случай е несъмнено обстоятелството, че жалбоподателят страда от заболяване, посочено в чл. 1, ал. 1, т. 1 от Наредба № 5 от 20.02.1987 г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от Кодекса на труда, като е несъмнено обстоятелството, че при прекратяване на служебното му правоотношение, осъществено поради съкращаване на щата не е поискано и получено предварителното разрешение на инспекцията по труда. Това са обстоятелства, които се установяват от събраните по делото доказателства и по които страните не спорят. Въпросът, на който следва да се даде отговор е доколко е налице приложимост на чл. 333 от Кодекса на труда, при съобразяване на обстоятелството, че жалбоподателят е държавен служител и за него са приложими нормите на Закона за държавния служител, с предвидената там закрила при прекратяване на служебното правоотношение. Закрилата при прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител е предвидена в чл. 107б, ал. 2 от Закона за държавния служител, съгласно който текст органът по назначаването не може да прекрати служебното правоотношение на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 с държавна служителка, която е бременна или е в напреднал етап на лечение ин-витро. Друга закрила по отношение на държавните служители при прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона да държавния служител, този закон не предвижда. При преценката относно приложимостта на чл. 333 от Кодекса на труда, съдът съобразява мотивите, съдържащи се в решение на Съда на Европейския съюз от 9 март 2017 г. по дело

C-406/2015. Поставените по това дело въпроси по отправеното искане за преюдициално запитване са свързани и с обстоятелството дали разпоредбите на Директива 2000/78, и по-точно член 7, в светлината на Конвенцията на ООН, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат правна уредба на държава членка като разглежданата по главното производство, която предоставя специфична предварителна закрила при уволнение само на лица с определени увреждания, работещи по трудово правоотношение, но не и на държавни служители със същите увреждания. В мотивите си съдът посочва, че видно от член 1 от Директива 2000/78, същата има за цел да определи обща рамка за борба, що се отнася до заетостта и упражняването на занятие, с проявите на дискриминация по някои от посочените в този член признаци, сред които е и увреждането. В това отношение, както произтича в частност от член 2, параграф 1 от същата директива, прогласеният в нея принцип за равно третиране се прилага с оглед на посочените признаци, изброени изчерпателно в член 1 (решения от 7 юли 2011 г., *Agafitei и др.*, C-310/10, EU:C:2011:467, т. 34 и от 21 май 2015 г., *SCMD*, C-262/14, непубликувано, EU:C:2015:336, т. 29). Следователно целта на правна уредба като разглежданата по главното производство е да предостави закрила на работник или служител не в зависимост от правната връзка, от която е възникнало неговото правоотношение, а в зависимост от неговото здравословно състояние. В мотивите си съдът приема, че при това положение става ясно, че различието, което такава правна уредба провежда между лицата с определено увреждане, работещи по трудово правоотношение и държавните служители, засегнати от същото увреждане не е адекватно в светлината на преследваната от тази правна уредба цел, още повече, че и двете категории лица с увреждания могат да бъдат назначени на работа от същата администрация. В това отношение следва да се припомни, че по силата на постоянната съдебна практика при установяване на наличие на дискриминация, противоречаща на правото на Съюза, и до приемането на мерки за възстановяване на равното третиране, спазването на принципа на равно третиране може да се гарантира единствено ако на категорията лица в по-неблагоприятно положение се предоставят същите предимства като тези, от които се ползват лицата в привилегированата категория (решения от 26 януари 1999 г., *T.*, C-18/95, EU:C:1999:22, т. 57, от 22 юни 2011 г., *Landtová*, C-399/09, EU:C:2011:415, т. 51 и от 28 януари 2015 г., *ÖBB P.*, C-417/13, EU:C:2015:38, т. 46). По този начин лицата в по-неблагоприятно положение трябва да бъдат поставени в същото положение като лицата, които се ползват от съответната привилегия. В тази хипотеза националният съд е длъжен да не прилага дискриминационната национална разпоредба, без да е необходимо да иска или да изчаква нейната предварителна отмяна от законодателя и да приложи по отношение на групата лица, които се намират в неравностойно положение, същия режим като този, от който се ползват лицата от другата категория (решения от 12 декември 2002 г., *Rodríguez Caballero*, C-442/00, EU:C:2002:752, т. 43, от 7 септември 2006 г., *C. A.*, C-81/05, EU:C:2006:529, т. 46 и от 21 юни 2007 г., *J. и др.*, C-231/06—C-233/06, EU:C:2007:373, т. 39). Той има това задължение независимо от наличието във вътрешното право на разпоредби, които му дават компетентност да направи това. В случай че се констатира, че принципът на равно третиране не е спазен, от това би следвало, че член 7, параграф 2 от Директива 2000/78, в светлината на Конвенцията на ООН, не допуска правна уредба на държава членка като разглежданата по

главното производство. Следователно режимът, приложим към облагодетелстваните при действащия режим лица с увреждания, работещи по трудово правоотношение, остава единствената валидна референтна система. Поради това възстановяването на равното третиране в случай като разглеждания в това производство би означавало на ощетените при действащия режим държавни служители с увреждания да се предоставят същите предимства като тези, от които могат да се ползват облагодетелстваните при този режим лица с увреждания, работещи по трудово правоотношение, по отношение по-конкретно на специалната предварителна закрила, предвидена в случай на уволнение и свързана със задължението за работодателя да поиска предварително разрешение от инспекцията по труда, преди да прекрати трудовото правоотношение (вж. по аналогия решение от 28 януари 2015 г., *ÖBB P.*, C-417/13, EU:C:2015:38, т. 48). В мотивите си съдът приема, че в хипотеза, при която член 7, параграф 2 от Директива 2000/78, в светлината на конвенцията на ООН и във връзка с основния принцип на равно третиране, не допуска правна уредба на държава членка като разглежданата по главното производство, задължението да се спазва правото на Съюза изисква приложното поле на националните правила за закрила на лица с определено увреждане, работещи по трудово правоотношение, да се разшири, за да се ползват от тези правила за закрила и държавните служители със същото увреждане. При съобразяване на тези обстоятелства, се обуславя приложимостта на чл. 333 от Кодекса на труда, която разпоредба не е била спазена при издаването на обжалвания административен акт.

Следва да се отбележи, че установената от закона забрана и задължението за спазването ѝ от работодателя не е поставено в зависимост от условие за знание, респективно уведомяване от страна на служителя за факта на бременност към момента или преди издаване на заповедта за прекратяване на правоотношението. В тази връзка административният акт не може да бъде определен като законосъобразен поради обстоятелството, че държавната служителка не е уведомила административния орган за това обстоятелство преди издаването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Съгласно чл. 142, ал. 1 АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, като неговата законосъобразност се преценява въз основа на фактическите основания за издаването му.

Следователно заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски, общо размер на 1960 лв. (възнаграждение за адвокат – 800 лв. за процесуално представителство по адм.д. № 2744/20202 г. на Административен съд София град, 560 лв. за процесуално представителство по адм.д. № 7169/2018 г. и 600 лв. за процесуално представителство по адм.д. № 7044/2019 г. на Върховния административен съд) и 180 лв. внесен депозит за вещо лице. От страна на

ответника е направено възнаграждение за прекомерност на възнагражденията за адвокат, което съдът определя като основателно с оглед на обстоятелството, че делото не представлява фактическа и правна сложност. На основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски за процесуално представителство в размер на 1500 лв., представляващи възнаграждение за адвокат по представен договор за правна защита, както и 180 лв. внесен депозит за вещо лице, или общо в размер на 1680 лв. Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 2559/01.06.2018 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на И. В. В. за заеманата от него длъжност инспектор по приходите в сектор „Оперативни проверки“, отдел „Оперативни проверки“, дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати в полза на И. В. В. направените по делото разноски в размер на 1680 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ